

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HOE MINDER ZIELEN.. HOE MEER VREUGD

Heel kluchtige thriller in drie bedrijven

1880
door

Gaston Gheuens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2004
Nr.1536

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HOE MINDER ZIELEN.. HOE MEER VREUGD..* op te voeren moet de naam van auteur *GASTON GHEUENS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1985 Toneelfonds J. Janssens/Gaston Gheuens
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOE MINDER ZIELEN...

HOE MEER VREUGD...

DECOR

Het (enig) decor stelt de salonkamer voor van Emiel Rijckaert. Het is een zo rijk mogelijk aandoende kamer met antieke meubelen, schijnbaar kostbare schilderijen aan de muren en dure Chinese vazen op pedestalen her en der. Achteraan is een groot raam dat uitzicht geeft op een parkachtige tuin. Het raam kan volledig afgesloten worden met zware gordijnen. Achteraan links is een deur naar de hall en dus de ingang tot het landhuis. Rechts centraal is een dubbele deur naar het innerlijke van de woning. Links vooraan is een deur naar de kelderingen. Centraal in de kamer staat een salongarnituur. Langs de wanden staan kasten. Achteraan rechts, in de hoek, staat een gemakkelijke, zichtbaar veel gebruikte lederen clubzetel naast een tafeltje waarop flessen drank, een stapeltje boeken en een radio. Naast de zetel staat een grote bronzen kandelaar met een enorme lampekap. Ergens bezijden staat een teeveetoestel op een roltafeltje zo, dat het evident is, dat het naar het centrum van het toneel kan toegerold worden, opdat de man in de lederen zetel ernaar kan kijken.

PERSONAGES

EMIEL RIJCKAERT, heel oud, maar van spraak en gedrag nog flink en vinnig, al zit hij meestal in een invalidenstoel;

MOLLY, zijn verloofde, zowat 20, knap, liefst eerder "sexy" van uiterlijk;

SYLVIA, Emiels nichtje, rond de dertig, modern-extravagant;

OCTAVIA, Emiels nichtje, type van armoezaaister met pocherige ik-wil-wel-maar -ik-kan-niet-allures, 30;

BARONES ROSALIE, Emiels schoonzuster, zowat 40;

BORIS, sympathiek aandoende gladde jongen van 25;

MARTHA, Emiels verpleegster, 30-40;

MEVROUW DE NOTARIS, klein, vrekkelig, schraperig typetje van onbepaalde leeftijd;

BETTY, notarisklerk, 20-25.

EERSTE BEDRIJF

(Bij het opgaan van het doek is het toneel verlaten en eerder duister. De zware overgordijnen achteraan voor het raam zijn dichtgeschoven. Het doek is maar pas opzij, of de deur achteraan links wordt geopend. Sylvia komt binnen, op de voet gevolgd door Martha. Sylvia draagt een modern donker mantelpakje. Martha draagt een verpleegstersuniform.)

SYLVIA : (over de schouder, nog vóór ze eigenlijk binnen is) Je hebt de notaris toch ook wel een brief gezonden, zeker ?

MARTHA : Jaja...

SYLVIA : En heeft hij al iets gezegd omtrent het voorlezen van het testament ?

MARTHA : Neen, juffrouw. En het is geen "hij", het is een "zij".

SYLVIA : Wie ?

MARTHA : Mevrouw de notaris. Je dierbare overleden oom hield eraan zich met bijna uitsluitend vrouwen te omringen.

SYLVIA : Dat verwondert me niks. Zo'n ouwe vieze vent is het altijd wel geweest. (ze kijkt rond) Maar, eh... wat heeft je eigenlijk bezielde om het hier allemaal te verduisteren alsof er een lijk in huis is ? (ze trekt de overgordijnen open)

MARTHA : Er IS momenteel een lijk in huis !

SYLVIA : Ach ja, juist, hoe dom van mij !

MARTHA : JIJ zegt het, juffrouw.

SYLVIA : Maar dat wil eigenlijk nog helemaal niet zeggen, dat we moeten meedoen met die ouwe kletsboek van licht afschermen, en iets voor de spiegels hangen, en geen radio of televisie spelen gedurende zes weken.

MARTHA : Verontschuldig me, juffrouw, maar er is zoiets als oude gewoonten, en, eh... respect voor de dierbare overledene.

SYLVIA : (luchtig) Respect voor de dierbare overledene ? 't Is tegenwoordig niet eens mode meer om respect te hebben voor dierbare levenden. (ze loopt naar het tafeltje naast de zetel, trekt een lade open, diep er een ballotin pralines uit op) Hij is zo kies geweest om zijn uitmuntende pralines niet allemaal op te eten eerst. (ze stopt een praline in haar mond)

MARTHA : (aarzelend-protesterend) Ik geloof nooit dat meneer Emiel daar zou mee ingestemd hebben !

SYLVIA : Waarschijnlijk niet, de lelijke egoïst. (ze verorbtert de

praline met gusto) Maar, Martha, ken jij iets van tijden af ?

MARTHA : Van tijden, juffrouw ? Ik vrees, eh... (maakt een niet-begrijpend gebaartje)

SYLVIA : (neemt een tweede praline) Van vervoegingen, werkwoorden ?

MARTHA : Tja, ik eh... dat is eerder lang geleden, nietwaar ?

SYLVIA : Dat zal wel... Ik geloof niet dat jij ooit jong bent geweest, hé ?

MARTHA : Toch wel, hoor.

SYLVIA : Ik kan mij niet herinneren dat ik je ooit anders gekend heb eigenlijk, dan zuurpruimerig.

MARTHA : (koel-onbewogen) Dank je wel, juffrouw Sylvia.

SYLVIA : En wat nu die tijden betreft, je zei : "zou ingestemd hebben". Dat is volstrekt verleden toekomstige tijd, als je begrijpt wat dat betekent ?

MARTHA : Het klinkt als Grieks voor mij, verontschuldig me.

SYLVIA : Dan zal ik het je even duidelijk maken. Dat wil zeggen dat je vertrekt van een veronderstelling die onmogelijk kan ingelost worden, snap je ?

MARTHA : Je bedoelt dat het niet meer realiseerbaar is ?

SYLVIA : Precies, Martha, en nu weet ik dat die ouwe vrek zich waarschijnlijk omdraait op zijn sterfbed, (ze wijst naar boven) maar hij blijft zo dood als een pier en hij zal zelfs moeten aanvaarden dat ik mij met een flinke plof in zijn exclusieve, jaloers-voor-zich-zelf-alleen gereserveerde ouwe fauteuillaat vallen. (ze doet het)

MARTHA : (bijna geschandaliseerd) Oh, juffrouw Sylvia !

SYLVIA : (lachend) Hij kan me'r zelfs niet meer voor uit zijn testament schrappen, haha... Ik kan zonder enige vrees voor represailles zeggen, dat door zijn dood mijn vurigste gebeden beantwoord zijn geworden. (ineens met een zekere angst) Wat dat betreft, hij heeft in de laatste maanden van zijn stom bestaan toch geen domheden meer uitgespookt, zeker ?

MARTHA : Ik vrees dat ik niet helemaal begrijp wat je daarmee bedoelt ?

SYLVIA : (staat op, kijkt eerder geringschattend naar de fauteuil) Oh, komaan, mens, je weet héél goed wat ik bedoel. Ik snap overigens niet wat er eigenlijk voor speciaals aan deze stoel is, dat niemand er ooit in mocht zitten. (ze zet haar voet erin, duwt de zitting brutaal op en neer)

MARTHA : (protesterend) Juffrouw Sylvia, in hemelsnaam, dat is...

heiligschennis !

SYLVIA : Er zijn veren in gesprongen en de zitting hangt helemaal naar één kant. Als de anderen ermee akkoord gaan, dan geven we 'm volgende week al mee met de vuilniskar ! Wat denk je daarvan ?

MARTHA : Ik hoop, juffrouw, dat je dit niet meent !

SYLVIA : In hemelsnaam, menske toch, wat bezielt jou ? Voor wie denk jij eigenlijk dat je nog van die nummertjes moet opvoeren ? De ouwe is eindelijk naar zijn eeuwige jachtvelden vertrokken ! Er is hier niemand meer, die van jou verwacht dat je nog langer je rolletje speelt van ouwe, vertrouwde, toegewijde huismeid, die...

MARTHA : (onderbreekt haar) Verpleegster en gouvernante, juffrouw Sylvia.

SYLVIA : Tja, goed, als je dat liever hebt : verpleegster... Je hoeft voor ons de schijn niet op te houden.

MARTHA : Verontschuldig me dat ik je contrarieer, juffrouw, maar ik heb nooit de schijn opgehouden !

SYLVIA : Wat wil je zeggen : dat je met alle plezier van de wereld zijn smerige bedpannen hebt uitgedragen ?

MARTHA : Ik diende geen bedpannen uit te dragen ! Meneer Emiel liet zich wèl graag rondrijden in zijn rolstoel, maar hij nog hoegenaamd niet invalide.

SYLVIA : Tja, jij kan het eigenlijk het beste weten, hé !?

MARTHA : Ik denk dat ik die insinuatie niet begrijp.

SYLVIA : Goed, goed, maar zeg me eens eerlijk, was jij ook niet blij toen je het groot nieuws vernam ?

MARTHA : (eerder wrang) Ik geloof niet dat je het recht hebt om mij op gelijke voet te stellen met jezelf en de rest van de familie.

SYLVIA : Hij zal jou toch ook wel wat nagelaten hebben, zeker ? Niet dat ik het toejuich, maar na wat jij al die jaren voor hem gedaan hebt, zal ik mij er kunnen bij neerleggen. Heb je er enig idee van ... ?

MARTHA : (onderbreekt haar) Neen, juffrouw, meneer Emiel had niet de gewoonte om mij in vertrouwen te nemen omtrent die zaken, en ten tweede is dat nooit de drijfveer geweest van mijn toegewijde verkleefdheid jegens je oom.

SYLVIA : Goeie God, Martha, jij moet in reïncarnatie geloven, zeg ? Je praat nog alsof je denkt dat hij je kan horen. (kijkt rond) Hoeveel denk je dat zijn fortuin zoal zal bedragen ? (kijkt Martha aan)

Maar wacht even, alvorens je mijn hoofd op hol brengt met heel veel nullen. Je hebt me daarnet niet geantwoord, hij hééft toch geen stomiteiten gedaan, zeker, hé ?

MARTHA : Ik eh... ik vrees dat ik je niet helemaal goed begrijp ?

SYLVIA : Kom op, Martha, er zijn er toch nog in zijn geval, stinkend rijk, bedoel ik, die zo tegen de eindmeet beginnen te denken, dat ze hun hemel moeten kopen met allerhande schenkingen en legaten aan zagezegde liefdadige instellingen ?

MARTHA : Ik zou niet weten...

SYLVIA : Maar goed, hoor, want de directies van die instellingen kopen er toch maar grote sleeën van auto's mee. Hij heeft dat stuk notaris toch niet aan zijn ziekbed geroepen ?

MARTHA : Niet dat ik het weet, juffrouw, neen.

SYLVIA : Mooi, mooi. Dat is dan wel een pak van mijn hart. Wel, op hoe zwaar schat jij onze erfenis nu eigenlijk ?

MARTHA : Daar heb ik me nooit mee beziggehouden.

SYLVIA : Kom, kom, je zal toch ook al wel eens een beetje gerekend hebben, zeker ? (kijkt rond) Dit landhuis is zeker 15 miljoen waard, denk je niet ?

MARTHA : Dat denk ik zeker, ja. En de schilderijen zijn verzekerd voor acht miljoen, dat weet ik toevallig.

SYLVIA : (opgetogen) Acht miljoen ! Kijk eens aan... En zijn inboedel is ook wel enkele miljoentjes waard. (ze loopt rond langs de kasten) Zoals de indrukwekkende collectie porselein.

MARTHA : En zilver...

SYLVIA : Zilver, juist. Een huis of twintig in Antwerpen ?

MARTHA : Drieëntwintig om precies te zijn, en zes appartementen aan zee.

SYLVIA : (gnuivend) Plus nog een stuk of zeventien in Brussel.

MARTHA : Zestien maar.

SYLVIA : (speels) Wel, de schoft ! Een een pachthoeve links en een pachthoeve rechts, zeker ?

MARTHA : Ik weet enkel dat er verscheidene pachters rond nieuwjaar hun pacht kwamen betalen, elk jaar, ja.

SYLVIA : Hoeveel ?

MARTHA : Dat zou ik niet kunnen zeggen.

SYLVIA : Schat eens, vijf ? Of rond de tien ? Meer dan tien ?

MARTHA : Om en rond de tien, laten we zeggen.

SYLVIA : Reusachtig ! Plus een royaal pak aandelen en obligaties, veronderstel ik ? Klompjes goud van kilo's ?

MARTHA : Dat geloof ik wel, ja. Heb ik al wel eens wat over gehoord wanneer hij telefoneerde. En couponnetjes heb ik hem vaak weten afknippen.

SYLVIA : Heeft hij die hier ergens verborgen in een koffer ?

MARTHA : Ja, er is een brandkoffer in de bibliotheek. (wijst vaag naar rechts)

SYLVIA : (argwanend) Enne, heb jij daar misschien de sleutel van ?

MARTHA : Neen, ik weet niet waar de sleutel is, maar mevrouw de notaris heeft er in ieder geval een dubbel van.

SYLVIA : We moeten de originele sleutel zien te pakken te krijgen, Martha !

MARTHA : Tja, maar, eh... (haalt de schouders op)

SYLVIA : Dan moeten we hem zoeken ! Al wat daarin zit hoeven we niet aan te geven aan de registratie ! Waar denk jij dat hij hem zou kunnen verstopt hebben ?

MARTHA : Jamaar, juffrouw, ik denk nooit...

SYLVIA : (onderbreekt haar) In godsnaam, Martha, hou toch op ! Hij ligt daarboven inmiddels zo opgestijfd als een ouwe eiken balk, hoor!

MARTHA : (onderbreekt haar, licht verbolgen) Asjeblief, juffrouw Sylvia ! (ze maakt een kruisteken) God hebbe zijn ziel !

SYLVIA : (spottend) Daar zou ik eigenlijk maar niet teveel op rekenen, als ik jou was. Als je een fortuin hebt bijeengegaard, zoals hij, dan ben je doorgaans een schurk, dat kan niet anders. Trouwens, als je je minderbedeelde nichtjes behandelt zoals hij het altijd gedaan heeft, dan ben je niet waard dat je leeft. Kan je je voorstellen dat wij moesten werken voor onze kost ? Terwijl hij hier op meer dan honderd miljoen zat !?

MARTHA : Hij deed dat waarschijnlijk om jullie bestwil.

SYLVIA : Bestwil mijn hielen ! Vooruit nu, wat die sleutel betreft. En de combinatie van het cijferslot !?

MARTHA : Ik veronderstel dat hij die wel ergens opgeborgen heeft ?

SYLVIA : Zeg, je bent hier meer dan een volle dag helemaal alleen geweest met alleen zijn lijk, je hebt toch wel overal gezocht, zeker ?

MARTHA : Neen, ik heb nergens gezocht !

SYLVIA : Dan ben je abnormaal, wat ik trouwens altijd al vermoed heb. (peinzend)

MARTHA : Iedereen is zoals hij is, nietwaar ? (Tot Martha's zichtbare opluchting gaat de deurbel : het is een vrolijk opgewekt ta-ra-ra-raaaaa-ra deuntje) Verontschuldig mij. (ze loopt naar achteraan links)

SYLVIA : Dat is niet Octavia. Die heeft zo van die speciale maniertjes om haar diep leed tot uitdrukking te brengen.

MARTHA : Verontschuldig mij. (ze verdwijnt achteraan links)

SYLVIA : (rekt zich behaaglijk) Aaaaah!!! (kijkt rond) Zeggen dat waarschijnlijk één derde van al deze spullen en bezittingen van mij wordt. Tenzij mijn grote hoop bewaarheid wordt, dat bijvoorbeeld tante Rosalie van danige opgetogenheid te pletter rijdt tegen een heel dikke boom, op weg hierheen. Dan wordt het de helft. (ze loopt naar de trolley met dranken) Daar moeten we eigenlijk eens op drinken. (kijkt rond, loopt naar een kast bezijden) Waar heeft die ouwe gierigaard zijn glazen ergens staan ? Want gezien heb ik dat nooit, je kreeg hier nog niet te vaak iets over je lippen. (ze trekt een kast open)

(Octavia komt binnen, achteraan links. Ze draagt een fleurig zomerkleed, heeft een luchtige hoed op. Martha komt somber achter haar binnen.)

OCTAVIA : Had ik het niet gedacht, jij bent niet te kloppen, haha.. Wat ben je aan het doen ? Alvast saakies voor jezelf aan 't uitzoeken ? (ze loopt met wijdgespreide armen op Sylvia toe) Kom, dat ik je aan mijn boezem druk, jij gelukkige... Haha, miljonair, hoe voelt dat aan ? (Ze omhelzen mekaar, Martha staat er eerder afkeurend sip bij)

SYLVIA : Dag, Octavie, hoe gaat het met jou ?

OCTAVIA : Hoe zou het met me gaan, nu ik bericht heb ontvangen dat ik de hoofdprijs in de lotto heb gewonnen, haha... En jij ?

SYLVIA : Eigenlijk zou ik je moeten haten, hé, want door jou verspeel ik enkele tientallen miljoenen !?

OCTAVIA : Dat geldt voor mij ook, haha... Maar het neemt niet weg dat we helemaal van beneden op de maatschappelijke ladder ineens aan de top zullen staan, niet ? (kijkt naar de kast bezijden) Je hebt gelijk, meisje, dit moet beklonken worden.

SYLVIA : Natuurlijk. (tot Martha) Kan jij ons wat ijs bezorgen, Martha ? (ze pikt twee cocktailglazen uit de kast)

OCTAVIA : IJs !? Dat is maar bevroren water, hoor. Van nu drink ik

geen water meer !

SYLVIA : Je hebt gelijk, geen ijs, Martha, maar nootjes ! Heb je geen nootjes, of borrelhapjes, ergens ?

MARTHA : Ik zal even gaan kijken, juffrouw. (ze verdwijnt door de dubbele deur rechts)

OCTAVIA : (kijkt haar na) Volgens goeie ouwe gewoonte zal die kluchtzangeres ook wel met een deel van ons geld gaan lopen, zeker ? (wacht niet op antwoord) Op hoeveel schat jij ons deel, liefje, in de winst, als ik het zo mag zeggen ?

SYLVIA : (schenkt twee glazen whisky uit) In ieder geval méér dan genoeg. (reikt glas aan) En zeker wat we gewoon waren !

OCTAVIA : Dank je. Jammer dat tante Rosalie ook moet meedelen, hé ? Ik ben haar onderweg voorbijgereden. Dertig, veertig doet ze op een volkomen verlaten kaarsrechte baan. (sip) Tegen die snelheid kan haar geen ongeval overkomen, zelfs al zouden we er een organiseren.

SYLVIA : (kijkt haar aan) Geloof jij aan telepathie, nichtje ?

OCTAVIA : Haha, heb jij dezelfde gedachten gehad, misschien ? (heft glas op) Op een duurzame samenwerking dan !

SYLVIA : Tja, waarom niet, hé ? Als we eerlijk zijn, dan zouden we eigenlijk moeten hopen dat er aan een van ons getweeën ook iets overkomt, dat haar in de onmogelijkheid stelt om haar gerechtigde erfdel in ontvangst te nemen, als je begrijpt wat ik bedoel ?

OCTAVIA : (sift van haar drank) Jij bent tenminste eerlijk !

SYLVIA : Dat is niet precies mijn hoofdmotief geweest altijd, maar in deze zaak denk ik dat we er allebei profijt mee kunnen doen om ons te associëren.

OCTAVIA : Helemaal akkoord. Nu we allebei spoedig zo rijk zullen zijn als het water diep is, zou het dom zijn ons leven te vergallen uit hebzucht, niet ?

SYLVIA : (steekt de hand uit) Bevestigen wij dat met een handdruk ?

OCTAVIA : (grijpt de hand, het het glas naar haar lippen) En we bezegelen het met een drink ! (ze drinken, kloppen mekaar op de schouder) Waar blijven die koekies, zeg ? Héhé, je had haar ogen moeten zien, toen ze mij in dit fleurig gevalletje zag, haha... Zo groot als soepborden. Héhé, ik zie dat jij je ook schijnheilig in het donker hebt gezet, zoals tante Rosalie. Had je moeten zien, helemaal in het gitzwart, met een soort van pluchen lampekap op het

hoofd. Ik zou durven wedden dat ze hier snottebellen snikkend komt binnenvallen straks, haha...

SYLVIA : Je kleedje is nogal opvallend, hoor, onder de omstandigheden...

OCTAVIA : Jaaaar, wat zou jij willen ? Dat ik speciale kosten doe voor zo'n pakje als jij draagt ? Ik weet nog niet eens of ik wel voor de begrafenis blijf. Zo gauw ik weet hoeveel ik mag opmaken in de rest van mijn hopelijk nog lang leven, ben ik het land uit. Naar de Rivière, Cannes, Nice?... Waar van die formidabele jonge binken rondlopen met een uitgewerkte carrosserie, zo uit de fitness weggelopen, tof als de sportwagen die ik zopas gekocht heb !

SYLVIA : Heb jij een sportwagen gekocht ? (Martha komt binnen met een schaal waarop gebakjes. Ze brengt ze naar het tafeltje waarbij de twee anderen staan.) Van welk geld ? Heb jij op de koop toe nog gewonnen op de paardenrennen ? Of gewoon de lotto ?

OCTAVIA : Van mijn stempelgeld kan ik geen lotto's invullen.

MARTHA : Asjeblief, dames, nog iets tot jullie dienst ?

OCTAVIA : Neen, er is niks meer tot onze dienst. Enne... ik weet niet of nicht Sylvia er al over gesproken heeft ?

SYLVIA : Over wat ?

OCTAVIA : Dat wij het verder wel zonder huismeid kunnen stellen hier ?

MARTHA : (gekrenkt) Gouvernante, juffrouw, verontschuldig mij.

OCTAVIA : Je bent verontschuldigd, mens, als je maar niet verwacht dat je nog meer dan één maandwedde zal opstrijken. (wuift speels wegzendend met de hand) Je kan gaan, nu... (Martha haalt diep adem, trekt een gezicht vol medelijdend zich-beter-weten-dan-de-anderen en gaat rechts de deur uit.)

SYLVIA : (neemt een koekje, houdt Octavia de schotel voor) Ga je niet een beetje hard van stapel ?

OCTAVIA : (neemt koekje) Dank je. Kijk, als jij die mummie in dienst wil houden, dan mag je 't van mij wel, maar dan doe je 't uit je eigen zak.

SYLVIA : (drinkt haar glas leeg, gaat zich bijschenken, gesticuleert met de fles) Jij ook nog wat ?

OCTAVIA : (houdt haar glas op) Graag. Het is de eerste keer in mijn leven dat ik hier iets lekker te drinken heb gekregen !

SYLVIA : (schenkt flinke scheut bij) Zeg, bedenk wel dat we nu onze eigen spullen opdrinken !

OCTAVIA : Hemel, dat zal toch niet besmettelijk zijn, zeker ? Dat jij ineens ook gierig begint te worden ? Er zijn lui die beweren dat plotse rijkdom mensen helemaal kan doen veranderen.

SYLVIA : Als er één mens is, die weet dat ze gemaakt zijn om te rollen, dan ben ik het.

OCTAVIA : Mis, ik weet het beter. Daarom heb ik mij al zo'n droomauto aangeschaft. Om al die mij voor hun deur lieten staan de ogen uit te steken.

SYLVIA : Hoezo ?

OCTAVIA : Ik was zo arm, dat ik verplicht was drie dagen op de week droog brood te eten, gesopt in een blikje tomatensoep. De vier andere dagen probeerde ik me ergens te laten uitnodigen. De schoften hadden op de duur het lef om een uur in het donker te zitten om mij te doen denken dat ze niet thuis waren !

SYLVIA : En dan stonden ze achter hun gordijntjes te gluren ?

OCTAVIA : Soms openlijk, zodat ik het zag ! Opdat ik zou weten dat ik ongewenst was !

SYLVIA : Je hebt er eigenlijk geen idee van, hoe laag sommige mensen kunnen vallen.

OCTAVIA : Nu zal ik eens achter mijn gordijntje staan gluren, haha ! Ze zullen weten wie ze voor het hoofd gestoten hebben !

SYLVIA : Hoe heb je die auto dan op krediet gekregen ?

OCTAVIA : Met dit, hé, liefje ! (ze haalt een doodsbrieff uit haar tas) Dit was Sesam-open-je ! Het ultieme wondermiddel.

SYLVIA : Heb je op vertoon van die brief die auto zomaar meegekregen ?

OCTAVIA : Het was zo eenvoudig als goeiemorgen zeggen tegen een lantaarnpaal. Ik ging die zaak binnen. Ze bekeken me eerst alsof ze nog hoopten dat ik iemand van Jehovah zou zijn, zodat ze mij op puur religieuze gronden konden buitensmijten.

SYLVIA : Die blikken ken ik, alsof ze je willen doen voelen dat je in hun ogen een straathond bent, die ze ervan moeten terughouden tegen hun toonbank te plassen.

OCTAVIA : En toen toverde ik mijn wonderbrief onder hun stomme neuzen en op slag veranderde de wereld om mij heen.

SYLVIA : Ze werden de vriendelijkheid zelve ?

OCTAVIA : Ze zouden mijn schoenen gepoetst hebben, als ze niet toevallig van suède waren geweest. Ze riepen hun meestergast om mij wegwijs te maken met de toetsen en knoppen aan dat dashboard. Ze

hebben de benzinetank op eigen kosten gevuld en wat het ontbreken van papieren betreft...

SYLVIA : Hoezo, ben je aan het rijden zonder papieren ?

OCTAVIA : Natuurlijk ! Ik ben er zo die showroom mee uitgereden ! Maar ik hoef me vooral geen zorgen te maken, zeiden ze, als ik geklist word, dan dokken zij af. (Er klinkt nerveus opdringerig getoeter van een autoclaxon achter de schermen. Octavia haast zich naar het raam achteraan.) Tante Rosalie, eindelijk ! (kijkt Sylvia aan) Wedden dat ze in minder dan geen tijd haar balkon (gesticuleert met handen) natplenst met hete, welgemeende rouwtranen ?

SYLVIA : Je zal iemand moeten zoeken die haar minder goed kent dan ik, vrees ik. Ik weet ook dat ze dat zal doen. (We horen de deurbel rinkelen achter de schermen)

SYLVIA : Je moet niet vragen of zij gelukkig zal zijn.

OCTAVIA : Ze zal haar hengelen naar welgestelde, niet meer zo jonge mannen eindelijk kunnen opgeven, nu...

SYLVIA : Ze zal zelf een heel begeerlijke prooi worden voor kudden armoedzaaiers !

OCTAVIA : Laten we voor ons eigen toekomstig welzijn hopen, dat ze niet meer trouwlustig zal worden, nu !

SYLVIA : Ik vrees dat ze daar ons gezond verstand voor zal missen.

OCTAVIA : Ik denk ook dat ze "ja" zal zeggen tegen het eerste het beste ventje met een hoedje op, dat haar zal vragen.

SYLVIA : Als ze dan nog de helderheid van geest had om een rijke bankier te zoeken, zonder kinderen, hé ?

OCTAVIA : Ik verwacht het meer in het genre van de reactionaire duitenkliever met elf à twaalf kinderen uit vorige ontmoetingen.

SYLVIA : Zodat we van haar deel van de erfenis in de toekomst geen duit zullen terugzien. En eigenlijk heeft ze er als schoonzuster niet eens recht op, vind ik.

OCTAVIA : Als je 't maar weet, ze is niet eens familie ! Wij zijn tenminste hetzelfde vlees en bloed.

SYLVIA : Maar dat zal hij ons ook wel aandoen. Ik wed dat die evenveel krijgt als wij ! Ssssst, daar komt ze !

OCTAVIA : Jammer dat ze geen hartaanval kreeg bij het openen van die brief !

(De deur achteraan links wordt geopend. Tante Rosalie komt binnen. Martha blijft buiten, trekt de deur achter Rosalie dicht. Rosalie

draagt een zwart kleed, een grote zwarte hoed met pluimen en lange zwarte handschoenen. Ze heeft een bloedrood zakdoekje voor de mond en huilt kermend en jammerend .)

ROSALIE : (komt zwijmelend binnen) Olala, lala... Quelle grande tristesse ! Quel malheur ! Olala, mes enfants, is het niet verschrikkelijk ? Zo'n brave, sympathieke kadée ! Oh, mes pauvres enfants, mes orphelines, is het niet verschrikkelijk, zo'n verlies van een groot man, zo'n rampe pour l'humanité ! (Sylvia en Octavia gluren glunderend knipogend naar mekaar)

SYLVIA : Tanteke, wij zijn hier helemaal alleen, hoor.

OCTAVIA : Je hebt geen publiek om te applaudisseren !

SYLVIA : En zelfs de meest hartbrekende voorstelling zal je niet meer doen erven dan hij in zijn testament heeft vastgelegd !

ROSALIE : (laat het zakdoekje zakken, jammert bruusk niet meer) Oh ja, natuurlijk, manneke, tu as raison... (ze grinnikt) Octavia, ma chère, jij hebt toch een beetje exagéré met dat toiletje. (tot Sylvia) Et toi, jij hebt toch ook deftiger kleren aangetrokken dan we van jou gewend zijn, n'est-ce pas ? (tot Octavia) A propos, hoe zit dat met die testament, dont tu parles ? Heb je 'r al iets van gehoord ?

SYLVIA : Dat zal wel spoedig, zeker ? De uitnodiging die bij de doodsbrief stak om hierheen te komen kan toch maar één betekenis hebben ?

ROSALIE : Je l'espère, want de naphte is peperduur, hé, met die dollars van de Reagan. (grijnst) Weet je dat ik een "moment" vreesde, dat ik daar ging doodvallen, toen ik die brief opengemaakt had ?

OCTAVIA : Ja !? (tot Sylvia) Wat heb ik gezegd, dat ik toch niet voor het allergrootste geluk geboren ben !?

ROSALIE : Mijn hart sloeg verschillende kloppen over. Ik moest naar adem snakken.

SYLVIA : Heb je misschien trek in een slokje ? (gesticuleert met glas)

ROSALIE : Oh ja, graag, om van de emotie te bekomen, haha...

SYLVIA : (gaat een glas halen in de kast, gaat het vullen achteraan aan het tafeltje) Hetzelfde als wij, is dat goed ?

ROSALIE : Jaja, jaja, très bien !

OCTAVIA : Ik moet zeggen dat het mij ook wel een rare slag gaf, hoor. Ik heb mezelf moeten knijpen om er zeker van te zijn dat het geen droom was.

SYLVIA : (komt naderbij met glas voor Rosalie en fles) Asjeblief.

ROSALIE : (neemt glas aan) Dank je wel.

SYLVIA : (tot Octavia) Jij ook nog een slokje ?

OCTAVIA : (houdt glas op) Een vingerhoedje dan, want ik moet straks nog rijden.

ROSALIE : Oh, is het daarom dat je zo San-Tropez-achtig gekleed loopt, ma fille ?

OCTAVIA : Welnee, tanteke, ik heb me gewoon gekleed voor de gelegenheid, als ik het zo mag zeggen. Heb jij ooit al iemand bij een geboorte rouw zien dragen ? Want dit is mijn geboorte ! Ik ben een héél ander mens geworden.

SYLVIA : Ik ook, voor de eerste keer in mijn leven ben ik een rijke vrouw !

OCTAVIA : Ik zie de wereld met een heel ander oog, nu. Daarom denk ik, dat ik geen tijd zal hebben om voor de begrafenis te blijven. La Douce France roept mij : Viens, zegt ze, viens poupouleke, viens.

ROSALIE : Is die superbe wagen van jou, daarbuiten ?

OCTAVIA : Dat is aanwinst nummer één, ja. (heft glas op) Hierzie, op al mijn, en onze nieuwe aanwinsten, haha. Want ik heb er zo'n idee van, dat wij een heleboel zullen kopen, hé, nu we een beetje in de ping-ping-ping zitten.

ROSALIE : Een beetje trop beaucoup, hoop ik, haha. (drinkt) Hoeveel doet dat ding, buiten ?

OCTAVIA : Dat kan tweehonderdvijftig halen, als het helemaal geroeerd zal zijn, maar voorlopig mag ik niet boven de honderdvijftig gaan. Mekaniek is ook maar mekaniek, hé.

ROSALIE : (peinzend, zogezegd bij zichzelf) Tja, jij doet maar, hé, fillette. Als jij je nek breekt, dan erf ik wellicht nog eens, hé. (luidop) Ik zou daar niet mee durven rijden.

OCTAVIA : Ik denk dat je moeite zou hebben om die motor aan veertig vijftig te houden. De 2° versnelling zou erg lijden.

ROSALIE : Om met zo'n bolide te rijden moet je iets van motoren kennen, zoals jij, hé. Weet je dat ik vroeger dacht dat jij de familie zou beschamen door in een garage te gaan werken ?

OCTAVIA : Mij niet beledigen, hé, tanteke. Je moet straks eens met me meerijden, dan zal je het verschil zien tussen een auto en dat doosje, waar jij mee voortkruipt.

ROSALIE : Oh neen, dank je wel. Au-dessus de vijftig, dat zou ik